ע"ש, ב) למאי דפסק הב"י

מיירי לחלר המעורבת קשה לפרש הך סוגיא. ואין ענין כלל להך דהכא ואפלע"ד

דרונות החנונא למאי דחליני דכוונת הסוגים נמחי דפניגי בחוספתא פי"ד מלילין מפני הדליקה כו' יזמין ואח"כ יליל כו' ואין מערימין בכך רי"א

הארנגאלד זל"ל. ג) יומא

עח: [יבמות קג:], ד) [שמיני עח: [יבמות קג:], ד) [שמיני פרשה ט], ד) [ויקרת יא], 1) [בתוספתת מגילה

פ"ח ותוספתה דובים פ"ג],

ו) [במדבר כ], **ה**) [עי' רש"י

ברכות נח: ד"ה קטע], ט [ל"ל אבוה דשמואל],

הוהות הר"ח

(ל) גם' תיבעי למ"ד מערימין בדליקה מיבעי למ"ד לין מערימין בדליקה מיבעי: (3) רש"י ד"ה וסבר

שמא וכו' שניתוספו בנהר מי

הגשמים: (ג) תוספות ד״ה הגשמים: וג) תוספות ד״ה סהדל וכו' מעיד בדבר שהול: (ד) תום' ד״ה הקיטע

וכו' עושה לו קב כמין סגדל להראות כמו שיש:

רב נסים גאון

קסבר שמא ירבו הנוטפין על הזוחלין. עיקר דילה בתורת כהנים אי מה מעין מטהר בזוחלין אף מקוה מטהר בזוחלין, תלמוד

מטהו בווחלין, ותמחר לומר אך, המעין מטהר בזוחלין והמקוה מטהר

באשבורן. ובמסכת מקואות פ״ה מ״ה) הזוחלין כמעין והנוטפין כמקוה. העיד רבי צדוק על הזוחלין שרבו

על הנוטפיז שהז כשרים.

על הנוטפין שהן כשרים. ותישתכח בפרק ז' דעדיות הנוטפין שרבו על הזוחלין אינן כשירים. תיבעי למאן דאמר (מדליקין) [מערימין] בדליקה תיבעי

. למאן דאמר אין מערימין.

סבר מותר ללבוש ולהציל אפילו יותר מי״ח כלי, ואף על פי שהוא מערים בכך.

פסודות דבחונה. פייא לכחונה גדולה דלאו בתולה שלימה היא עד א ב מיי פ״ט מהל׳ נהואות הלכה יג סמג עסין רמה טוס"ע י"ד סי" רא סעיף ב: עה ג ד מיי פי"ט מהלי שבת הלכה יב סמג וי"מ משום זונה ופסולות אף לכהן הדיוט וכן משמע בפ' הערל (יבמות עו.) דקאמר התם לית הלכתא [לא כברא ולא] כאבאב (עד דקאמר) [וקאמר] לאון סה טוש"ע א"ח סי שג סעיף כב: עו ה מיי שם טוש"ע שם

:סעיף כג

מוסף רש"י פסולות לכהונה. משום

זנות (יבמות עו.). מטרא במערבא סהדא רבה פרח יורד מא"י יכשהגשמים סהדא רבה ה פרוז. לבבל בא״י ו בבבל שירדו גשמים במערבה לפי שגדל מחמת הגשמים רכורות וה: וכנוי"ז ודרית מ.) עלא ירבו הגוטפין על הזוחלין. שנימות הגשמים ירדו גשמים הרנה וחיים שמל רבו מים שנוטפין מעבים לתוד הנהר שהם זוחלים. דלא נחוך הנהר שהם זומנים, דנח חזו להן, משום דהוו להו ספק זבות, ובזב כמיב מים חיים. ל"א על זוחלים על אותם שנפלו מן העבים לקרקע ומן הקרקע זמלו וקילחו למוך דאי לא נוטפים, משום ווחלים לא מיפסלי, דאמרינו ווחנים נח מיפסני, דחמויק בפרק ראשון דחמורה (יב.) השאובה מיטהרת בהמשכה, דהיינו שממשיך מים שאובים לתוך המקוה על ידי לנורות (בכורות נה:) או: לפי למוך התקום על זי נהו... (בכורות נה:) או: לפי שרצו המים צימות הגשמים שרבו המים בימות הגשמים מגשמים שנפלו וחייש שמא ירבו נוטפין על זוחלין, ותניא בתורת כהנים אי מעין מטהר בזוחלין מה מה מעץ משהי בזוחנץן אף מקוה מטהר בזוחנין, כלומר שמטבילין במכונסין דרך זחילתן קודם שנקוו ונחו במקוה, חלמוד לומר ונחו בתקוב, תנמוד מומר אך מעין, מעין מטהר בזומלין והמקוה מטהר באשבורן, ומהו אשבורן דקוו וקיימי דאין מטבילין במכונסין אלא משקוו למקוויהם ונחו מוחילתן, למקוויהם נתקויים ונחו מוחינתן, ומנן וחנן במסכת מקוואות (פ״ה מ״ה) הזוחלין כמעין, כלותר זוחלין שבנהרות כמעין, והנוטפין כמקוה, ומים הנוטפין מההרים הרי הן הנוטפין מההרים הרי הן מתוחה ואין מטהרין בזחילה, הילכך בימי ניסן שנחרכה הנהר על ידי גשמים חייש שמא רבו נוטפין שבו על חיים שבו ובטלו זוחלין ואין מטהרין את הטמא הטובל בהן דרך וחילה, וכל הנהרות לטולם הן הולכין וזוחלין, לפיכך עביד להו מקוה לפיכך עביד להו מקוה באשבורן לטבול בחוכו. יש מפרשים דבעינן מים חיים לובה, ולאו מילתא היא דתניא

לומר אך מעיין מעיין מטהר בזוחלין ומקוה באשבורן ומהו אשבורן דקוו וקייתי ויש מפרשים שלא היה רוצה בתוספת (מגילה פ"א) חומר בזב מבזבה שהזב טעון מים חיים כו' (נדה 11).

מוסף תוספות

א. רש״י. מוס׳ הרל״ט. ב. ברא הא דאמרן, אבא דאמר רב הונא נשים המסוללות וכו׳. מוס׳ סרס״ם, ג. ה״מ איש אבל הלמ"ם, ג. ה"מ איש אבל אשה פריצותא בעלמא. מוס' הלמ"ם, T. דרב הונא פסולה לכהן הדיוט. רענ"ח. ה. דאי לא מאי אפילו. והי דזווה לא הויא אפילו, נהי דוונה לא הויא פסולה לכה"ג הויא לפי שאין בתוליה קיימין. מענ"א. וכ"כ שם רש"י ז"ל עצמו פסולות לכהונה

שכוולו גידי שוקיו ללכת במקלו בשבת בט והרב פור״ת פי׳ דקיטע^ד יש לו סמך ^{דא} שקושר בכרעו ^{דב} ומגיע לארץ ^{דג} והשוק כפופה לאחוריה ובראש השוק במקום ^{דד} הרגל עושה לו קב^{דה נח} להראות כמו שיש לו רגל^{דו} ובהא פליגי ר׳ יוסי סבר כיון שאינו נסמך עליו אלא תלוי באויר חיישינן דילמא^{דו} נפיל^{דה} ור״מ לא חייש ולפי זה אין ראיה להתיר לקיטע לנאת במקלו אמנם יש להתיר מסיפא דמתניתין דאינו אוסר אלא סמוכות שלו לפי ששוקיו תלויין באויר ודילמא נפיל ואתי לאתויי (אבל הכסא) והספסלים שבידו אינו אוסר ואינהו הוו דומיא דמקל וק״ק לפי זה אמאי מטמא ליה רבא משום משום זנות. רמנ"ן, 1. [ד]בני בכל קרו לבני מדרס כיון שאינו נסמך עליו ושמא כשהוא יושב פעמים הוא נסמך עליו ולכך עושה לו בית קבול כתיתין שלא יווק בקשר העץ שהוא יושב לש:

ואפילו לרבי אלעזר דאמר פנוי הבא על הפנויה שלא לשם אישות עשאה וונה כו׳ג משמע דטעמאד משום זונה ה: םהדא רבה פרת. פי׳ הקונטרם פרת מעיד (ג) שהוא יורד מא"י לבבל וגדל ממי גשמים ולא נהירא שהרי בבל במזרח א"י קאיו וכל הנהרותו יורדים ממזרח למערצ הלכך פר״ת שהיו מכירים שירדו הגשמים לא"י ע"י שחוזר פרת

ואע"ג דכהן גדול בימי ששמואל לא הוה היה מחמיר

לאחוריו על ידי גדילתו בא"י מתוך הגשמים: שמא ירבו הנומפים. פירוש מי גשמים על מי נהרות שהיו זוחלין והוו להו מקוה ואמרינן דאין מקוה מטהר בזוחלין כ״א באשבורן דתנן במסכת מקוואות (פ״ה מ״ה) הזוחלין כמעיין והנוטפין כמקוה ותניא בת"כ יכול מילא מים על כתיפו ועשאו מקוה בתחילה יהא טהור תלמוד לומר מעיין מה מעיין בידי שמים אף מקוה בידי שמים אי מה מעיין מטהר בזוחלין אף מקוה מטהר בזוחלין פי׳ אף בזוחלין וכ"ש באשבורן תלמוד

להטבילן בהן משום דהוו להו ספק זבות וזב וזבה טעונים מים חיים ושמא ירבו הנוטפין והוו להו מכונסין ולא נהירא חדא דמ"ט עביד להו מקוואות והא בעינן מים חיים ועוד (דבת"כ) [דבתוספתא פ"ג דובים] קאמר חומר בוב מבובה שהוב טעון מים חיים והובה אינה טעונה מים חיים וא"ת ולשמואל דאמר אין המים מטהרין בזוחלין אלא פרת ביומי תשרי זב דבעי מים חיים איך יטבול ביומי ניסן " וי" במעיין מכוסה יא שאין מי גשמים יורדין בחוכו יב וא״ת אמאי חיישינן שמא ירבו הנוטפים לימא קמא קמא בטיל כדאמר בפ״ה דמסכת ע״ז (דף עג.) המערה יין נסך לבור אפילו כל היום כולו כשר דאמרינן קמא קמא בטיל וי״ל דלא מהני טעמא דקמא קמא בטיל כיון שהאיסור רבה מכשיעור וההיא דיין נסך דקאמר קמא קמא בטיל היינו קודם שרבה האיסור עד כדי נחינת טעם בהיתר^{יג}: **דאמר שמוא**א נהרא מכיפיה מיתבריך. פי׳ ממקומו ומסלעו סלע מתרגם כיפיה מנביעתו מיתבריך ולא ממי גשמים וא"ת והא קא חזינן שמחמת הגשמים הם גדילים דו"ל וי"ל כדאמר במסכת תענית (דף כה:) שאין לך טפח יורד מלמעלה שאין טפחיים עולים כנגדו מלמטה"ו ואור"ת דהילכתא כוותיה דשמואלי ומייתי ראיה מפרק בתרא דבכורות (דף נה:) דתניאיה רבי מאיר אומר לא פרת שמו אלא יובל שמו ולמה נקרא שמו פרת שמימיו פרין ורצין ולאו דוקא נקט פרת דה"ה לכל נהרותיט והא דנקט פרת משום שהוא גדול מכל נהרות בולפי שהוא מא"י והאמר התם מסייע ליה לשמואל דאמר נהרא מכיפיה מיתבריך בא

ועל זה אנו סומכין לטבול בנהרות בה אפילו אם גדלו מאד: הקימע יוצא בקב שלו. פ״ה קיטע שנקטעה רגלוכג עושה כמין דפום רגל וחוקק בו מעט לשום ראש שוקו בתוכו ואינו

(ס"ח והוא) נסמך עליו ומש"ה יולא בקב שלו דמנעל דידיה הוא ור׳ יוסי אוסר דלאו תכשיט הוא ואינו מנעל והוים משוי והקשה רבינו תם דבמסכת יומא (דף עם: ושם) משמע דלכ"ע מנעל הוא ואסור לנעול בו ביוה"ר ולענין שבת בהא הוא דפליגי דרבי יוסי גזר דילמא מיפסיה ואתי

מתני' מהקיםע יוצא בקב שלו דברי ר' מאיר ורבי

פסולות לכהונה לא סבר כי היכי דלא לילפז גופא נוכראה אועביד להו מקוה ביומי ניםן מסייע ליה לרב דאמר רב ימטרא במערבא סהדא רבה פרת יסבר שלא ירבו הגומפיז על הזוחלין ופליגא דשמואל דאמר שמואל נהרא מכיפיה מיברך ופליגא דידיה אדידיה דאמר שמואל אין המים ממהרין בזוחלין אלא פרת ביומי תשרי בלבד: יפורפת על האבן כו': והאמרת רישא פורפת אמר אביי יסיפא אתאן למטבע בעי אביי האשה מהו שתערים ותפרוף על האגוז להוציא לבנה קטן בשבת תיבעי למ"ד" (6 מערימין תיבעי למאן דאמר אין מערימין תיבעי למאן דאמר מערימין בדליקה התם הוא דאי לא שרית ליה אתי לכבויי אבל הכא אי לא שרית ליה לא אתי לאפוקי או דלמא אפילו למאן דאמר אין מערימין בדליקה התם דרך הוצאה בכך אבל הכא אין דרך הוצאה בכך אימא שפיר דמי תיקו:

. מה מעיין בידי שמים אף מקוה בידי שמים אי מה מעיין מטהר בזוחלין אף מקוה מטהר בזוחלין תלמוד לומר אך מעיין המעיין מטהר בזוחלין ומקוה מטהר באשבורן ומהו אשבורן דקוו וקיימי לאפוקי שאם הטביל בו כלים דרך זחילתו כשהן נמשכין ויורדים למקוה לא עלתה להם טבילה דבור ומקוה כתיב דקוו וקיימי אבל נובעין מטהרין כמו שהן זוחלין ומושכין מגבוה לנמוך כדרך כל הנהרות. הלכך ביומי ניסן שהנהרות גדילים ממי הגשמים של ימי החורף ומהפשרת השלגים חייש שמא ירבו הנוטפין על

לבבל וגדל ממי הגשמים ויודעין בני

בבל שירדו גשמים בהרי ארץ ישראל

ושמחים על אחיהם. ואבוה דשמואל

נמי כרב סבירא ליה דאמר פרת גדל

ומימיו מתברכין ע"י גשמים: וסבר

שמה ירבו נוטפים. היינו גשמים על

הזוחלין הנובעין ותנן במסכת מקוחות

(פ"ה מ"ה) הזוחלין כמעיין והנוטפין

כמקוה ושנינו בת"כדי אך מעין ובור

מקוה מיסף יכול מילא על כתפו ועשה

מקוה בתחילה יהא טהור ת"ל מעיין

הזוחלין שניתוספו בנהר (כ) מן הגשמים על הזוחלים החיים ובטלו הזוחלין החיים בנוטפים ואין תורת מעיין עליהן לטהר בזוחלין אלא באשבורן ועביד להו מקוואות דקוו וקיימי. ואני קבלתי מרבינו הלוי משום דספק זיבות נינהו וזבה טעונה מים חיים ואי אפשר להעמיד שמועתו משום דאמרינן" חומר בזב מבזבה שהזב טעון מים חיים וזבה אינה טעונה מים חיים וחזרתי ובדקתי לפרשה וכן נראה בעיני כמו שפירשתי. ורובא דעלמא מפרשים נוטפין כשאובין ולאו מילתא היא דתנן הנוטפין כמקוה: דהוו להו שאובין ל"ג: מכיפיה מיברך. משפחו וממקורו ומסלעו. סלע מתרגמינן כיפהי. מכיפיה מיברך ולא ממי הגשמים: ופליגה דידיה חדידיה. דשמוחל חשמוחל: חין המים מעהרין בווחלין. אין מטהרין אדם וכלים הטובלין בהן דרך זחילה ולריך להמשיכן למקוה ולטבול במקוה: אלא פרת ביומי תשרי. שחדלו הגשמים ורבו הזוחלין עליהם ויש תורת מעיין על נהרות המושכין אלמא סבירא ליה שגדילין ממי הגשמים. ואני שמעתי בבכורות מטהרין בזוחלין שהנוטפין שבתוכן מטהרין בריבוי הזוחלין ויתבטלו הנוטפין בהן להיות זב וזבה טובלין בהן בשביל הזוחלין: והא אמרת רישא פורפת. וההיא ודאי לכתחלה קאמר בשבת דאי מבעוד יום ולאשמועינן דיולאה בו בשבת הא תנא רישא מדיות פרופות: סיפה. דקתני לה תפרוף: החהן למטבע. דלהו בר טלטול הוח אבל אבן שהקצה לכך ראוי לטלטול: להוציא לבנה הקטן. לאוכלו: **חיבעי למאן דאמר.** פלוגתא בכל כתבי הקדש (לקמן דף קכ.) לובש כל מה שיכול ללבוש דברי רבי מאיר ואפילו עשרה חלוקים זה על זה רבי יוסי אומר שמונה עשרה כלים כדרך שהוא לובש בחול: דרך הולאה בכך. כגון מוכרי כסות מוליאין אותו דרך מלבוש: בותבר׳ הקיטע. שנקטעה רגלוי : יולה בקב שלו. דמנעל דידיה הוא:

פסולות לכהונה. לכהן גדול דלא הויא בתולה שלימה. דאע"ג דכהן גדול

ביומיה לא הוה הואיל ודרך זנות חשיב ליה לאו אורח ארעא: דלא לילפן גופה נוכרהה. ויתאוו לשכב עם איש: מטרה במערבה. בארך ישראל: מהדה רבה פרת. פרת מעיד בדבר שהוא יורד מארץ ישראל

רבינו חננאל

סבר דלא לילפו גופא נוכראה. ואמר רב הונא נשים המסוללות זו בזו והוה פסולות לכהונה. עביד לבנתיה מקוה (ביום) [ביומא] ניסן, ולא היה מניחן לטבול בפרת, מפני שרוב מי פרת בניסן מי מטר הן, כרב דאמר מטרא רמעררא. שהדא ררה פרח. במעובא, שהוא ובה פות. כלומר כיון שתראה כי רבו מי פרת, עדות היא שהוגשמה ארץ המערב. י וסבר אבוה דשמואל שמא ירבו נוטפיז שהז מי גשמים יובו נוטפין שהן מי גשמים הנוטפין מן הגגות [נ"א: שמא ירבו מי גשמים שהן נוטפין מן הגגות] ונעשו שאובין על מי הפרת שהן זוחלין, כדתני במקוואות בפרק ה' הזוחלין כמעיין והנוטפין כמקוה, העיד ר' צדוק על הזוחלין שרבו על הנוטפין ש(מ)כשירין. ושאמר שמואל נהרא ושאמר שמואל נהרא מכיפיה מתברך, כלומר הנהר הגדול מן הסלע שיוצא ממנו, משם ברכת מליאתו, ולא ממי המטר,

קנדל פליגא על אבוה דשמואל ועל רב. ועוד דברי שמואל סותרין זה את זה, בכאן אמר כי מימי המטר אינם ממלאים הנהר אל מכי פיני מימי המטר אינם ממלאים הנהר אל מכיפיה מיבריך. ועוד אמר אין המים מטהרין בזוחלין אלא פרת ביומי תשרי בלבד, מכלל דבשאר החדשים זולתי תשרי כנוטפין הם, דגשמים רבו עליהן, ומפצי [נ"א: ומפני מה] ביומי תשרי, היה מסחירן לבנותיו במפצי, מפני בני אדם שעל הנהר. וטובלות בפרת כי דברי הכל בתשרי זוחלין הן. ולמה במפצי, דלית להו טהרה במקוה. פורפת על האבן ועל האבור ועל המטבע מע"ש. פ" נותנת אבן או אגוו או מטבע בקצה הסדין כמין קרם כלולאות שלא ישמט הסדין מליה כדי שתהא מתטפה באותו סדין ונותנת זה שעשאתו כמין קרס. נשים מדיות מנהגן לצאת בעניין הוה סרופות, ובלבד שלא תפרוף בתחילה בשבת על המטבע. והנשים הערביות מנהגן לצאת רעולות. ופ"ר דעלות בירושלמי בלינדיאה והן כמו כסויי פנים, כדכתיב (ישעיה ג) השרות והרעלות. ו"א זוג. ללמדך שבמקומות הללו כך היה מנהגם ומותר להם וכל אדם מותר בכך אלא שדברו חכמים בהווה. בעי אביי אשה מהו שתערים ותפרוף באגוו להוציא לבנה

יהראל בני מערב. רעמ"א. ישראל בני מערב. רעמ"א. T. שהם כמזרח. מעומ"א. ח. לפי שהים לצד מערב. שעם להר"ן. U. לפסחו דתניא הזב והזבה ששחטו עליהם מכלל שהיו מטהרים סמוך לפסח. ריטכ"א. דאמרינן בזבחים אף זב וזבה ששחטו עליתן בשביעי שלהן, והא זב בעי מים חיים ובנהר אינו יכול לטבול כי רבו הנוטפין.

הארע בובחים אף זב רובה שמשוט עליהן בשביעי שלהן, והא זו בעי מים חיים ובנתר אינו יכול לטבול כי רבו הנוטפין הם, דגשמים רבו על האבור ועד אמר אין ברבולים מקוד למקורו. מעב"א. "ב. ונשמים שיורדים למטה אין דרך לחזור לאחוריהם על מיש בי בי מרש או אינו אינו מיש בי מוסי ללשבול כי רבו הנוטפין הם, דגשמים רבי ברי מל מנבל בטופו עד בדי גחנים מעם ודאי אין אומרים ראשון רשם. אינו שומרים האשן בטל. אינו שומרים במוש למטה בשעה שהגשמים יורדים כמו כן לענין ירבוי הנוחות מהרבים היים ועד למטה במער שהגשמים יורדים כמו כן לענין ירבוי ממקורן הוא חיי מיי מיש מלמטה בשעה שהגשמים יורדים כמו כן לענין ירבוי מות מהרבים היים ונחות למעלה (בדקאמו המה שהגשמים יורדים כמו כן לענין ירבוי ומסי מותרים הולפש מעלה בשעה שהגשמים יורדים כמו כן לענין ירבוי ומסי מותרים האשן הבטל. ווהשלא במי פליני אודיה, אפיה קי"ל בשמאל. חיי מר"ץ. "ח. בתרי בי מיש בעיק הוחות הרבי לא שמיים בי מיש מעיק איא שלעולם ווחלין רבין על הגעויק ורבי מוסי הלש"ע. בי ארא הוחות מהרבים היים מיש מיש בי מוסי הלש"ע. בי איא ווג למדף שבמקומות הלל בי הייל שמייב מיש מיש מיש מיש בי מוסי הלש"ע. בי אוש בי מוסי הלש"ע. בי אוש מיש בי שני מוסי הלש"ע בי של הייר בים שבעיק הוחות של הייר בים שבי של העבי הייל בי שבי מוסי הלש"ע בי של דיקתני (הבורות נה) הוא של דקתני (התם) (הכץ לא הקב והיינו סמוכות שלו דקתני (התם) (הכץ ולא הקב והיינו סמוכות שלו דקתני (התם) (הכץ של של אותו קיטע עצמו. מוס' הלש"ע. ב" לי העלים לה מיש מיש בי אובי מיש מיש בי בי מיש מיש בי בי שבי של מיש מיש בי הייב אום הלש מיש בי בי מיש מיש בי בי מיש בי מיש מיש בי בי שבי של מיש בי בי מיש בי מיש בי מיש מיש בי בי מיש בי מיש בי מיש בי מיש מיש בי בי מיש בי בי מיש בי מיש בי מיש בי בי מיש מיש בי בי מיש בי בי מיש בי בי מיש בי מיש בי בי מיש בי בי מיש בי מיש בי בי שבי מיש בי בי מיש בי בי מיש בי בי מיש בי בי בי מיש בי בי מיש בי בי מיש בי בי מיש בי בי מיש בי בי בי מיש בי בי מיש בי בי בי מיש בי בי בי מיש בי בי בי מיש בי מיניה כדאי׳ בגמ׳. רשנ״ח.

לאסויי ורבי מאיר לא גזרהה וי″ל דה״נ בהא פליגי דטעמא דר׳ יוסי דכיון דלא הוי של עור לא מיהדק ואיכא למיחש דילמא מיפסיק ואתי לאחויי

אך קשה מהא דאמר בגמרא חללה בסנדל כו' חלילסו כשרה ואמר שמואל ר"מ הוא משמע דלר' יוסי חלילחו פסולה ואמאי כיון דמנעל הוא

וי"ל דהאי נמי בהא חליא דכיון דלענין שבת גזר דילמא מיפסיק אינו ראוי להלך בו ודמי לקטן שחלץ במנעל גדול דחלילתו פסולה כדאיתא בפ׳ מצות חליצה ויבמות חגו) משום דנעלו כתיב נעלו הראוי לו וא"ת היכי גזרי דילומא נפיל ואתי לאתויי הלא איז לו אלא רגל אחד ואי נפיל לא יזוז ממקומו ואומר ר״י דמיירי שנושא בידו מקל^{בו} ועיקר הליכתו היא בסמיכת המקל^{בו} והשתא אי נמי מיפסיק יוכל להלך^{בה} מכאן יש להתיר למי